Ч. 157 Субота 17 (29) липня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Протести против австро-угорскої угоди. — З моравского сойму. — З Сербії. — Вісти з Іспанії.)

Против §. 14 іде акция в цілім розгарі. На нині заповіджені у Відни збори „Тов. приятелів поступу", де пос. Перґельт буде говорив про §. 14, про угоду, та про становиско свого сторонництва „німецко-поступового" супротив теперішної ситуациї. В Берні розвязано вчера збори социяльних демократів, задля Іскрайних бесід, які виголошувано там против нового підвисшеня податку від цукру. В Зальцбурзі адвокатска комната ухвалила протест против §. 14 і его приміненя до накладаня податків. Такі самі протести ухвалили ради громадскі в Градци, Зацу і Райхенберзі. Вчерашну опавску Schlesische Ztg. сконфіскувала прокуратория за вступну статю, в якій передруковано протест німецкого, поступового сторонництва, а вчера доручено бурмістрови Зальцбурґа рескрипт краевого правительства з завішенем оногдашної ухвали ради міскої против приміненя §. 14 до угоди і податків.

Підкомітет угодової комісиї моравского сойму відбув ві второк засїдане під проводом бар. Хлюмецкого. Кореферент п. Гец предложив кореферат в справі виборчої реформи і поставив внесене, щоби дати вірильний голос ректорови політехніки і бурмістрови Берна. Окрім того вніс утворене загальної куриї, котра має бути прилучена до істнуючих трех виборчих курий. Що-до вишуканя ключа для обох народностий, то в містах і сільских громадах число мандатів має установляти ся не після числа голов, але на підставі комбінаций між населенем і податковою силою. Вибір послів в містах і сільских громадах, як також в загальній куриї, має відбувати ся для кождої народности окремо. Хлюмецкий здав відтак справу, яко кореферент виборчої комісиї ґрупи великої посїлости і предложив приняти виборчу реформу після пропорциональної системи. На засїданю підкомітету угодової комісиї для шкільних справ, референт п. Фукс предложив проект розділу краевої ради шкільної на ческу і німецку. На повнім засїданю угодової комісиї п. Тучек зложив в імени ческих послів заяву, після котрої ческі члени комісиї узнали за конечну річ ствердити, чи німецкі члени комісиї угоду акцию на Моравах роблять зависимою від здійстненя для того краю жадань обнятих проґрамою німецких опозицийних сторонництв. Др. Фукс заявив в імени Німців, що они уважають згадану проґраму за справедливу в кождій точці і стоять при ній непохитно. На се п. Жачек відповів, що заява дра Фукса поставила ческих членів комісиї в трудне положене і в імени свого сторонництва поставив внесене о відрочене нарад, щоби ческі члени комісиї могли засягнути гадки свого клюбу. По принятю сего внесеня засїдане замкнено.

В справі замаху на Миляна ведуть ся тепер вже процеси. Як они випадуть, годі наперед сказати, але то певно, що богато з увязнених буде увільнених. І так доносять нинїшні телеґрами, що слїдчий судия увільнив чотири особи, котрі недавно замкнено за підозріне о участь в замаху. Між ними есть також шурин міністра Тавшановича др. Ґеорґевич. — Що до розпущеної поголоски, що сербский посол з Константинополя Новакович наміряе уступити з того становиска, то она оперта на довшій неприеутности того посла. Однако сам посол Новакович впевнив одного з своїх приятелів, що его відпустка не стоїть в ніякій звязи з політикою. Новакович хотів лиш відвідати сина в Парижи, а відтак приїхати на якийсь час до Більграда аби трохи відпочити. — Адютант Миляна Лукич, що — як звістно — був постріляний підчас замаху, все ще находить ся в шпитали, але кулю винято ему.

Вчера відбуло ся засїдане іспаньского сенату. На дневнім порядку стояла справа означеня числа рекрутів. В дискусиї забрав слово звістний ґен. Вайлер і промавляв за зменшенем армії. Бесїдник додав, що положене в Іспанії дуже прикре і тяжке та що після всякої імовірности вибухне в короткім часї революция, що буде для Іспанії спасенієм. На то відповів Вайлерови міністер внутрішних справ і сказав, що задачию армії есть служити вітчині, а не честилюбивости поодиноких осіб; колиж хтось, чи він великий чи малий, зійде з законної дороги, то тоді закон пригадае ему его обовязки. — Есть то притик до самого ґен. Вайлера, котрого тепер уважають в Іспанії за голову опозициї, а навіть підозрівають его, що хоче допустити ся зради стану і викликати революцию против теперішної династиї.

---

7)

Перелетна птиця.

(Оповідане з норвежского — Крістияна Ельстера).

(Дальше).

V.

Якийсь час жив я в як найбільшім відосібненю і кождого дня повтаряв собі науки, аби скріпити себе против покусы. І то, як здавало ся, помагало мені. Спокійно переходив я попри еї одежу, що висїла на ганку і поволи був я супротив неї такий спокійний як і перше. Лише коли погадав, що треба буде покинути остров, було мені трохи прикро.

Одного вечера вертав я човном з ловлі риб до дому. Наближаючи ся до острова, та задержуючи трохи човно, аби розглянути ся, побачив я, що трех людий порало ся коло великого шестивесльового корабля, аби спустити его на воду. Другі бігали в найбільшім поспіху між домом а пристанию сюди і туди. Щось мусїло стати ся; може й справді прийшли тепер які непокоячі вісти про „Анну Каролину". Я підїхав близше і вскорі перелетїло попри мене шестивеслове човно.

— Що стало ся? — крикнув я.

— Ґосподар занедужав — їдемо по доктора — була відповідь.

За хвилю було човно далеко від берега. Я застав капітана як ходив поред домом. Був без капелюха, і як здавало ся, в великій розпуцї. Але не нещастє свояка лежало ему на серци.

— Удар, молодче, удар! — крикнув. — Побачите тепер, що она подасть ся, вийде за пастора, а тоді мій син пропав!

Я лишив его на дворі, а сам пішов до компати. Всї двері стояли отвором, а в однім куті сидїла наймолодша дочка і голосно плакала. На столі стояла карафка з водою, на підлозі лежав мокрий рушник, краватка і подушка. З стола стікала розлита вода на підлогу, де утворив ся малий ставок. Кілька крісел стояло зсунених на середину компати — на однім стояла отворена фляшчина кольоньскої води, на другім лежала добре мені знана люлька. Мені сказано, що недужого лише-що винесли з компати.

Від недужого виходила то одна, то друга дочка, всї бігали по всіх кутах, по подвірю без ніякої цїли, гонені лиш страхом. І мати появила ся, вийшла і вскорі вернула в товаристві пастора. Між тим недужий лежав все ще без памяти.

Під вечер приїхав доктор, але не міг сказати нічого певного. Може бути, що недужий буде жити, але дуже тяжко, аби вернув коли до повного здоровля.

В цілім домі було так тихо, немов би в нім мерлець лежав. І на дворі було всьо спокійно. Ні один вітрець не порушав воздуха, ні одна филя не зморщила водного зеркала. З вікна побачив я, як Юлія вийшла на подвіре.

Поволи почала проходжувати ся по вкритій мушлями доріжці. Прийшли й сестри і попритулювали ся до неї, немов би шукали помочи в своїм нещастю, котре їм всїм грозило. Потїшаючи обіймала їх, а відтак проходжували ся всї чотири від дому до моря і назад. Вкінци прилучила ся до них і мати. Коли що приключило ся, глядали всї помочи у Юлії.

Почало смеркати і мати з молодими дївчатами пішла до компати, але Юлія все ще ходила. Я бачив як она вийшла на горбок, звідки стелив ся вид на море, відтак як пішла до пристани і до морскої ліхтарні. Там довго стояла і дивила ся на море.

Нараз прийшла мені до голови гадка: Тепер працає ся.

Я почув при тім невисказану тревогу, а рівночасно таке обурене, немов би був свідком якого насильства, де хтось кличе о поміч. Я не був вже спокійним видцем, котрого нїчо близше не обходить, я хотів лиш одного: ратувати, ратувати! За хвильку стояв я вже коло неї над морем; але опинив ся перед нею мовчки. Мовчки вертали ми до дому. Наші кроки в піску були одиноким голосом, який серед вечірної тишини роздавав ся. Прийшовши до дверий, задержала ся, постояла, сказала: Добраніч і почала йти сходами на гору. Тепер вже не міг я довше видержати. Мені здавало ся, що мусить стати ся щось страшного, коли я позволю увійти їй до компати, не сказавши до неї нїчого.

— Панно Юліє — шепнув я — ви не можете, не сьмієте того робити. Ні один чоловік не обовязаний продавати ся, чи то з огляду на родичів, чи на родину.

Стояла на сходах і не відповідала; було

Новинки.

Львів дня 28-го липня 1899.

— В інтернаті „Рускої Бурси в Стрию“ знайде в слідуючім році шкільнім 30 питомців цілковите приміщене за оплатою місячною 15 зр., котра в случаю ноторичного убожества може бути в части і пониженою. Родичі, рефлектуючі на принятє своїх синів, мають внести свої подання найдальше до 15. н. ст. серпня на руки Вп. п. проф. Юл. Костецкого в Стрию, а яко документи долучити: 1) декларацию, котрою зобовязують ся до точного плачення в перших днях місяця з гори умовленої оплати; 2) сьвідоцтво убожества, єсли рефлектують на знижене оплати; 3) сьвідоцтво з послідного курсу року шкільного; 4) залучити 20 кр. марками на рекоменд. відповідь; 5) за принятого до інтернату питомця зложити з гори 3 зр. титулом вкладки членьскої, 1 зр. за зужите інвентаря, 2 зр. річно за пранє біля і 50 кр. на средства наукові. Приняті питомці мають виказати ся достаточною скількостию значеного біля, мають мати подушку і ковдру. Першеньство в принятю мають бувші питомці бурси, котрі добрим поведенєм і поступом в науках заслугують на увзгляднене. Они не потребують предкладати сьвідоцтва убожества і шкільного. Залягаючі з оплатою, хоч би в малій квоті, не будуть увзгляднені, коли до 1. серпня не вирівнають залеглостий.

— В дівочім Інститутї СС. Василїянок у Львові можуть в будучім році шкільнім знайти уміщенє 50 учениць. Науки шкільні побирають ученицї в школах публичних, науку музики і танців в інститутї. Зголошення принимають ся до 20 н. ст. серпня. Близші условия принятя подає на жаданє: С. Мария Хоминьска Ч. С. В. В. ігумения СС. Василїянок і настоятелька інститута, Львів, ул. Зибликевича 24.

— Як стерегти ся від громів. В послідних днях були в цїлій Нїмеччинї страшні тучі, котрі не лиш наробили богато шкоди, але підчас котрих і богато людий згинуло від громів, а ще більше остало ся калїками. Найбільша така пригода лучила ся коло Берлина і ми вже подали про ню звістку. Троє людий трупом на місци від грому, а 40 тяжко покалїчених — то не жарти! Подібні хоч далеко менші катастрофи були й на Угорщинї, а по трохи й у нас. В Люгоскім комітатї на Угорщинї лютила ся оногди через дві години велика туча з градом і громи вдарили в кількох місцях. Підчас тучі в громадї Дад коло Коморна поховали ся були женцї Павло Горват і Антін Девер та їх жінки під полукіпок пшениці. Коли Горват вилїз з під полукіпка, щоби подивити ся, чи довго ще буде буря, вдарив як-раз грім і убив єго на місци. Нещасливому вивертів грім велику діру з лївого боку в чолї. Годинник, який мав Горват при собі в кишени, станув на 4 годині і 35 мінут. Та й прочих женців грім покалїчив, але они жиють. — В виду тих катастроф подає проф. Кремзер з берлиньского інститута метеорольоґічного такі ради, як стерегти ся від громів: Треба держати ся здалека від коминів, від води (в ставах і ріках) та від проводів ґазових (рур і т. зв. люстрів або сьвічників). Вікна підчас тучі можуть бути отворені — хоч би лиш з тої причини, що коли грім вдарить, приголомшить або й запалить, то при замкнених вікнах можуть люди далеко скорше удушити ся. (До сего би хиба ще додати, що вікна можуть бути отверті хиба лиш тогдї, коли нема обави, що буде сильний продув і що сам вихор і дощ не нароблять шкоди). Однакож не треба сидїти при отвертім вікнї. Грім біжить за струєю дощу; чим хто близше спадаючих капель дощу, тим більша для него небезпечність, бо грім розскакує ся по каплях дощу. Лиш в дуже не многих случаях бувають убиті від грому попаленими. Катастрофа наступає по найбільшій части внаслїдок пораженя мозку і нервів. Але як-раз длятого був би ще для поражених від грому якийсь ратунок, коли би їм борзо подавано поміч і зараз старано ся приводити їх до житя. Як би й не було, треба завсїгди, скоро когось грім забє, ще ратувати і старати ся привести до житя, бо в нїм все ще може бути слїд житя. — Додати треба, що підчас тучі не добре ставати під дерева анї дуже борзо їхати або бічи. Високі дерева дїлають як громозводи і стягають громи, а підчас борзої їзди надає ся рух воздухови в тім напрямі, в якім їде ся, а тим рухом прокладає також і дорогу громам.

— З Глинян доносять, що там жидівскі аґенти розкидають поміж селян відозви до еміґрациї до Парани. Відозви взивають, аби еміґранти зголошували ся до звістного з своїх злодійств Подаріґого в Удінї.

— Видїл руского товариства педаґоґічного оповіщує: З днем 1 вересня 1899 засновує Видїл руского Товариства педаґоґічного виховавчий інститут для дївчат у Львові. Позаяк від числа зголошень залежить розмір, в якім се заведенє війде в житє, проте речинець до внешення подань о принятє визначує ся до 10 н. ст. серпня с. р. — До інститута приймати ся будуть дїти членів руского Товариства педаґоґічного. До подання долучити треба: 1) метрику хрещеня; 2) сьвідоцтво шкільне з послїдного курсу; 3) декларацию що-до місячної оплати, котра виносить 20 зр. (місячно); 4) 1 зр. на видатки кореспонденційні; 5) хто не є членом тов., — а 1 зр. на вписове і вкладку; 6) 3 зр. річно на прибори наукові і зужитє меблїв. Інститут посилає дївчата покі-що до школи публичної, а дає своїм вихованцям: 1) мешканє, харч, опал, сьвітло, пранє і послугу; 2) доставляє їм, о скілько на се дозволять фонди, книжок і приборів шкільних; 3) управляє їх вихованєм, старає ся о добре домашнє і товариске веденє; 4) улекшує науку шкільну і наглядає єї під доглядом домашних учительок; 5) доставляє їм нагоду придбати инших відомостий теоретичних і практичних. (Ученицї мають привезти з собою слїдуючу ґардеробу: сорочок 6, кафтаників білих 6, панчіх 6 пар, майток 6, простирал 6, поцевок 3, ручників 4, хусток до носа 12, фартушків 6, спідничок білих 4, гальок 2, черевиків 2 пари, одїж верхну зимову і лїтну, сінник 180 цм. довгий а 80 цм. широкий, ковдру, коцик і подушку. За науку нових язиків не платить ся нїчого, за науку на фортепянї по 5 зр. місячно, а за науку танців по 6 зр. річно). Подання о принятє належить вносити на руки директорки економічної інституту Вп. панї Гермінии Шухевичевої, ул. Собіщини ч. 7.

— Страшна пригода лучила ся вчера вечером у Львові при ул. сьв. Мартина. Пятилїтний синок возьного почтового Калинки, іменем Мирослав бавив ся на улици і з неосторожности дістав ся під колеса переїзджаючого воза, що зломили кість черепа, так, що бідній дитинї аж мозок було видко. Візваний лїкар осмотрив рани, але заявив, що нема найменшої надії, аби дитина жила.

— В приступі божевільства. З Коломиї пишуть: Жінка одного монтера, певне в приступі божевільства, облила свою 13-лїтну дитину спіритусом і запалила єї. На крик дитини збігли ся

вже за темно, аби я міг бачити єї лице. Відтак сказала ще раз добраніч і пішла до дому.

На другий день вернула недужому сьвідомість; але він був спаралїжований і слаба була надія на поліпшенє. Пастор дуже заходив ся коло него; Юлії я не бачив нїколи. І мати та сестри рідко показували ся, а як я їх коли стрітив, то були якісь скриті і шептали поміж собою. Я був певний, що дїяло ся в тайнї щось незвичайного.

Одного дня, коли я застав саму господиню, запустилась она в розмову зі мною. Як казала, з єї чоловіком було дуже зле. Але що робити, треба терпіти, бо провидїнє ледве чи зіслало на них таке нещастє без якогось наміру. А то буде получене не лише з добром недужого, але може ще більше з добром инших, котрі доси були цїлком глухі на слово Боже. Она справдї гадає, що в тім домі будуть великі зміни. Аж тепер отвирають ся неодному очи, що за прекрасний чоловік з пастора. Звязь, яка в тих тяжких днях сполучить близькі їй особи, стане благословенієм для всїх, она то чує, а навіть певна того.

З величезним зачудованєм видивила ся на мене та женщина, коли я розяренний до крайности тою бесїдою, кинув книжкою, котру держав в руцї в другий кут комнати. Очевидно, що она дожидала пояснення мого поведеня; але я не сказавши слова вийшов з комнати, полишаючи їй розвязку тої загадки.

Кілька слїдуючих днів мучив мене страшний неспокій. Я пробовав всїляких способів, аби побороти мою нудьгу. Ходив на лови, або ловив рибу, однако нїчого не займало мене. Пересиджував на лїхтарни і розмавляв з занятим там чоловіком, аж і то менї обридло. В розпуцї поплив я одного дня до найблизшого місточка. Я заїхав до „готелю“ і робив що міг, аби лиш розірвати ся. З вікна приглядавсь я мешканцям місточка. Найважнїйша робота мужчин лежала в тім, що стояли розкрачивши ноги на порогах перед своїми домами і робили такий поважний вид, немов би рішали полїтику цїлого сьвіта.

Відтак обійшов місто і найблизшу єго околицю. Оглянув мешканє пастора, маґістрат і шпиталь. Вкінци виходив на всї доохрестні горбки — але всьо дармо. Нїгде не найшов спокою. Мої гадки летїли заєдно до малого домку на острові. Они ішли за филями, що бігли до того малого кусника землї, при чім кожда слїдуюча підіймала ся висше як попередна, аби як найскорше там дійти. Вскорі місточко порядно менї навкучило ся. Я не розумів, як можна на такім страшнім місци видержати. Однако мешканцї его дуже добре виглядали. Були всї товсті, з виїмкою властителя готелю, котрий, як говорено, займав ся найбільше куренєм циґар і питєм вина, замість лишити ті обі річи гостям, котрих нїколи в готели не було. Вкінци прийшов я до пересьвідченя, що всї ті люди любували ся лїнивством. Они жили головно тим, що викинула на берег вода з розбитих кораблїв і потребували лиш спокійно ждати на бурі, аби мати удержанє.

Я як раз рішив ся вертати на остров, коли побачив на улици знакомого. То був мій товариш ловів, молодий інжинер, котрого я вже від довшого часу не міг застати дома. Я аж повеселїйшав на вид знакомої людини, зараз вхопив єго попід руку і попросив зайти до моєї комнати. Тут розповів я єму, що стало ся в домі дозорця лїхтарнї. Він, як здавало ся, дуже тим зажурив ся. „Що стане ся з ними?“ — промовив тихо. Я оповів, що єсть вигляд на ратунок і за яку цїну.

Спершу не хотїв вірити, так як і перше. То неможливо! Бо то була би страшенна підлість зі сторони пастора. Я замітив на то, що не бачу тут нїякої підлоти, залюбити ся в молодій, хорошій дївчинї. Тодї перебив він менї з гнївом:

— Але ви не знаєте, що як раз пастор наклонив мене до того, аби я єї уникав, бо — як казав — то бувби смертельний гріх, коли-б хто, так як я —

Нараз перестав. Нехотячи зрадив ся і мовчав відтак якусь хвилю. Але то що учув, мусїло єго занепокоїти, бо став мене близше розпитувати, що мати говорила до мене. Коли я єму то повторив, сказав ще раз:

— Нї, то не може бути правда. Він був би звірив ся передомною, колиб так було. А однако —

Я бачив, що він рад був виговорити ся передомною. Впрочім єго відносини до Юлії цїкавили мене не лиш з огляду на него і тому я не міг заохочувати єго, аби говорив більше. Але вкінци він перервав мовчанє. Розповів оповіданє від своїх родичів і молодих своїх лїт. І справдї в тій родинї мусїли бути дивні відносини. Отець мешкав на горі, мати на долинї. О кожду річ сварили ся, а найбільше о сина. Отець давав єму ласощі, аби єго заманити до себе на гору, мати послугувала ся тим самим средством, аби єго притягнути до своєї комнати. Він ріс і потребував виховання. Родичі може й мали яке неясне причутє свого обовязку. Але втім зроблено рівночасно на горі і на долинї чудесне відкритє. Син був за мягкий, аби зносити побої. Добре серце було у него „вроджене“. Треба було лиш любовю розвивати єго природне чувство і так стало ся. Для них слабість була добрим серцем, а любов яку они в нїм виховували, була та, що лишає в спокою всї хиби, на словах єсть все повна чувств, але скоро прийде до дїл, показує ся лютою і холодною. Хлопець мусїв заєдно бути розвязаний, все нарікати і плакати. Кожде здорове і природне дитиняче чувство, кожду признаку самостійности убивали они в нїм тою плаксивою чутливостию. Дитяча честність і щирість була для них невигідна і тому мусїли они всьо природне нищити.

сусїди і угасили огонь в комнатї. Аж відтак побачили лежачу на земли, тяжко попарену дитину, що ледве дихала. Жінку арештовано, а дитину відвезено до шпиталя, де она по кількагодинних муках померла.

— О спадщину. Сензацийний процес о спадщину має відбувати ся сими днями в Мілянї вже другий раз. Перший раз відбув ся він в 1897 р. Розходило ся о то, що чотири барони: Педро Антоніо і Фраческо Валентіно Сгадарі та Джовані Джорляндо Галїярдо ді Карпінелльо і Франческо Родольфо Рамполя ді Полїселльо пофальшували завіщане, щоби баронову Сгадарі жінку свояка тих баронів, походячу з низького роду, позбавити спадщини по її чоловіцї. При першім процесї удало ся прокураторови державному помогти бароновій до її справи, але барони повтїкали були і суд засудив лиш їх спільників до кримїналу, а то нотаря Кваліяна, котрий диктував фальшиве завіщане і двох польових, котрі яко сьвідки підписали завіщане. Всї три сидять ще й тепер в кримінал̈ї. Тепер же станують перед судом ще три инші спільники захланних баронів, а то приватний секретар обох баронів Сгадарі, якийсь Маріяно Маццара, котрий писав завіщане і два дальші сьвідки, що підписали фальшиве завіщане. В обороні баронів стане до розправи аж пять адвокатів.

— Як везуть караванний чай. Чай, що привозять з Хіни до Росиї сухим путем, називає ся караванним, а як той караванний чай везуть, о тім подав „Сибірск. Вістник“ деякі цікаві вісти. Після згаданої ґазети, переходить через місто Томск до трох недїль не менше лиш 19,000 саний з чаєм. Кожда каравана складає ся з 50 до 70 саний, але бувають каравани зложені з 200 до 300 саний. Звичайно буває на одних санях по 5 пак, зашитих в волових шкірах, а в кождій пацї по 50 до 80 кільо чаю. Пятеро саний тягне один кінь і дозорує один ямщік. На послїдних санях одної такої групи єсть вязанка сїна і міра вівса. Конї тягнуть і в ходї їдять. Лиш кінь на самім переді не має що їсти, і длятого треба его часто зміняти. Внаслідок такого уряджена каравана не потребує нїгде ставати на попас. Лиш коли прийдуть до села, стає там каравана на яких 3 до 4 годин, щоби переміняти помучені конї. Люди в дорозї сидять на санях, мимо того, що нераз буває 40 степенів морозу. Підчас такого морозу видко на шляху, котрим їде каравана, лиш один великий туман мраки — то пара, яка виходить з людий і коний, та всіх закриває. Везене чаю такими караванами через Сибір тягне ся через цїлий рік. Мимо волї приходить на гадку, чому не везуть чай з Хіни морем, коли преці до Одеси можна его привезти за 7 недїль. Причиною того єсть велика оплата, яку побирають в російских містах портових, і длятого транспорт караванами єсть все ще дешевший.

— „Вправний злодій з Відня“. На місци перегонів в Тотіс украв хтось п. Осипови Нїчманови золоту шпильку в формі підкови з 9 брилянтами вартости 300 зр. Шпилька та була так зроблена, що її не можна було безпосередно витягнути з краватки і злодій міг її дістати в свої руки хиба тим способом, що відтяв її якимсь інструментом. До такої роботи треба очевидно великого сприту і то єсть дійстно загадкою, як міг її злодій украсти. Не без причини сказано длятого в поліцийнім рапортї, що сеї крадежі міг допустити ся лиш вправний злодій з Відня. За відшукане шпильки, взглядно за зловлене злодія визначено 50 зр нагороди.

— На шпилях Монте Неро в надморских Альпах вірли мали своє гнїздо в прогалинах скал. Два мисливі Мартіно і Леваллї хотїли вибрати із сего гнїзда живі молоді вірлята та стали дерти ся на скалу, високу 300 метрів. В половинї дороги напав на них старий орел і почала ся завзята боротьба. Орел вдарив кловом Мартіна в око, що стратив рівновагу по причинї сильного болю та провалив ся в пропасть. Леваллї застрілив вправдї вірла та забрав з гнїзда живі вірлята, але втратив за се приятеля, що осиротив жінку та двоє дїтий.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 28 липня. В тутешній паровій пральни Вільда експльодувала вчера в полудне бензина і зранила тяжко пять осіб, між ними властителя пральнї. Рани декотрих смертельні.

Цетинія 28 липня. Наслїдник престола кн. Данило і его суджена кн. Юта мекленбурґска прибули тут вчера в полудне.

Париж 28 липня. Вість о димісиї ґенер. Жамон і Герве, що викликала вчера на біржи знижку курсу паперів, неправдива.

— Держи ся все правди, дитинко — говорили, коли хто був. Але звичайно учили сина неправди. Они одно другого обріхували і хлопець мусїв все говорити неправду, укривати, перекручувати. То безсердечно говорити все лиш правду. Коли він говорив так як треба було, правду, то они аж слабували. Вкінци він не міг найменшої річи сказати, аби її не перекрутити. Він говорив неправду з привички або під впливом чувства, що коли би сказав правду, то мусїв би щось стратити — або що найменше виставив би себе на неприємности, а тих треба як найбільше уникати. — Коли я пригадаю собі на всї ті борби і розчарованя, які маю завдячувати тому страшному вихованю — скрикнув — то ще в тій хвили відзивають ся у мнї проклони замість подяки; я відчуваю ту сумну сторону траґедії о історії „з добрим серцем“.

А та траґедия розвинула ся цїлком природно. Вскорі показало ся, що они в своїм сині не обудили привязаня нї до одного нї до другого, лише розвинули его користолюбивість. Він проникав родичів, бачив ту ненависть, з якою они себе переслїдували і замітив, що они клали велику вагу на его самолюбні чувства, котрі они називали любовію. І він умів то використувати. Торгував ся з ними о солодкі слова з своєї сторони для них, о удавану любов і пестощі. Отець платив ему, аби він уважав горішне мешкане за своє, мати платила, аби уважав долїшне мешкане своїм. Він брав плату від обоїх і обоє їх обманював.

Коли був вже більшим хлопцем, спровадила ся в їх сусїдство одна нова родина. Був то дозорець лїхтарні Гольм, свояк его вітця. Він бавив ся з дочками і привязав ся найбільше до найстаршої Юлїї. Супротив правдомовної дївчини почув перший раз чувство встиду.

І охота до науки обудилась в нїм і він конче бажав піти з дому. То бажане набавило родичів найбільшого страху і зараз зробили знов дуже важне відкрите. Іменно їх син так богато надїлений природою, що ему цїлком не потрібно працювати або учити ся, аби пізнїйше дійти до становища і почестий. Тепер настав в его житю рішучий зворот. Він потайки утїк до одного свояка, що недалеко мешкав і той займив ся ним. Аж по кількох лїтах вернув він до родинного дому — але его мати між тим умерла а его отець мешкав у дозорця лїхтарнї; він був такий сам як перше.

Тодї гадав я, що став цїлком иншим чоловіком — оповідав дальше. — Однако я ще не навчив ся пізнавати себе самого. Аж тут стрітив я пастора Гольта, котрий отворив менї очи. Я почув, що ще глубоко в моїй души дрімають всї ті лихі привички, які я унаслїдив і які відтак розвинули ся у мнї внаслїдок хибного виховання. Відкрив в собі той сам нещастний наклін до неправди, що був вроджений як мому вітцеви так і матери. Часом прихоплював я себе на неправдї супротив себе самого, коли хотів оминути щось неприємного, а що зробити було моїм обовязком. І перед иншими говорив неправду, удавав, і тїшив ся, коли они милили ся в своїх гадках о мнї. Нїчого не помагало, що я постановив собі уважати на себе — я все старав ся яким небудь хитрим способом обійти правду. До того я цїлий був переповнений ненавистию. Я ненавидів родичів замість себе самого. І мстивий був я. Коли менї хто небудь сказав правду, я довго ему то памятав. Она людина була, котру я любив; тепер знаєте, хто то. Але тепер зрозумів я нараз, як підло було би з моєї сторони, коли б я хотїв старати ся о її любов. Її приковувати до себе, з моїми хибами, з моєю сумною вдачию! Я звірив ся пасторови. І він сказав, що то був би великий гріх. То рішило о всїм. Я перебрав ся на другий остров, але цїлком виїхати, зробити щось рішучого, того я не міг, нї, того нїколи не зроблю.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск в гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск в Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·50	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави руської
	7·20	„ Тернополя в гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^{1}/_{10}$ до $^{30}/_{4}$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^{1}/_{5}$ „ $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$.
	9·11	„ „ „ $^{1}/_{6}$ „ $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова в Підзамча

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави руської
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Сколього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·30	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано.
Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).